

Gerçeđi Arayan Çocuk 1

– Ümit Zafer · 28 Ocak 2014

Çok meraklıydı, merak etmek onun doğasında vardı. Eğer ki gökyüzünden su dökülüyorsa, ona göre ya gökyüzü ağlıyordu ya da birileri oraya büyük bir musluk takmıştı. Daha beş yaşında olmasına rağmen, sonuçların muhakkak bir nedeninin olduğunun farkındaydı Ahmet. Çünkü yaşamı boyunca nedensiz bir sonuçla hiç karşılaşmamıştı. Sonuçların da daima bir amaca yönelik sonuçlandırıldığını da öğrenmişti. Çünkü ne zaman annesinin yaptığı yemekleri yemek istemezse annesi ona: " Oğlum, yemezsen büyüyemezsin! Arkadaşların daha güçlü olur ve oyunlarda sen onlarla yarışamazsın! Bu yüzden yemek yemelisin." Derdi. Günlük gerçekleştirdiği, sıradan bir alışkanlık olan yemek yemenin bile bir sebebi vardı. O, büyümek ve arkadaşlarıyla oyun oynayabilmek için yemek yiyordu. Bunun sonucunda da arkadaşlarıyla daha iyi bir zaman geçirebilecekti. Evet, bu da onun bir amacının olduğunu gösteriyordu. Yaşamı boyunca her şeyin bir sebebinin, sonucunun ve amacının olduğunu fark eden Ahmet, bunca şeyin bir sebebi, sonucu ve amacı varsa benim de yaşamımın ve var olmamın bir sebebi, sonucu ve amacı olmalı diye ilk büyük sorusunu sormuştu kendisine. Ama bu soru, gökyüzünden dökülen damlaların sebebi kadar basit değildi. Damlaların düştüğünü veya annesinin yaptığı yemekleri görebiliyordu, ama kendisinin var olmasına ilişkin hiçbir şey hatırlamıyordu. Ben var olmadan önce anne ve babam vardı, o zaman onlar benim nasıl var olduğumu bilirler diyerek annesinin yanına koştu, büyük bir heyecanla. Nasıl var olduğunu, yaşamasının sebeplerini, sonuçlarını ve amacını öğrenecekti. "Anne, anne diye bağırmaya başladı. "

Annesi: Ne var oğlum, ne bu heyecan?

Ahmet: Anne, düşündüm de hayatta her şeyin bir nedeni, sonucu ve amacı var. Peki ben nasıl var oldum? Ve benim var olma nedenim, sonucum ve amacım ne?

Annesi, Ahmet'ten böyle bir soru beklemiyordu! Daha önce kendisinin neden var olduğunu düşünse de bu soruyu cevapsız bıraktığı için Ahmet'e verebileceği mantıklı bir cevap olmadığını anladığından, kekeleyerek konuşmaya başladı.

Annesi: Bizim bebeğimiz olman için, seni çok sevmemiz için ve büyüüp vatana, millete hayırlı birey olman için var oldun Ahmet.

Ahmet: Peki anne, ninem ve dedem seni, senin beni sevdiğin gibi sevmiyorlar. Ben de mi senin yaşına gelince artık şimdiki gibi sevilmeyeceğim? Yani sırf çocukluk dönemimde beni sevebilmeniz için mi var oldum ben? Hani bulutlar ağladıktan sonra düşen damlaların amacı en sevdiğim sebzelerin yetişmesine yardım etmektir, onların insana ettikleri yardımın etkisiyle bir sonuçları oluyordu. Ben sırf devlete hizmet edeceğim diye, buna bağlı olarak nasıl bir sonum olabilir ki? Üstelik nasıl var olduğumu da söylemedin

anne.

Diyerek, verilen cevaptan tatmin olmadığını belirtmek için suratını astı Ahmet.

Annesi: Seni leylekler getirdi demişti ya baban oğlum. Hem biz seni her zaman böyle seveceğiz, sen bizim bir tanemizsin. Haydi bak en sevdiğin tatlıyı yaptım, hem de televizyonda en sevdiğin çizgi film de çıktı, haydi beraber izleyelim.

Diyerek, Ahmet'in sorularına verebilecek mantıklı bir cevabı oluşturamıyordu kafasında. Hem küçük bir çocuğa nasıl var olduğu anlatılır mıydı hiç? Bu çok ayıptı! Üstelik bu zamana kadar kim beş yaşında yaşama amacını öğrenmişti ki? Hem o daha çocuktuktu oyun yaşıydı, zamanı geldiğinde elbet o da işini bulup, yuvasını kuracaktı! Hem küçük bir çocuğa ölüm anlatılmazdı ki!

Ahmet, annesinin verdiği bu cevapların çok saçma olduğunu düşünebiliyordu. Belki gökyüzü ağlayabilirdi ama onu bir kuşun getirmesi çok anlamsızdı. Hem kuş onu nereden bulmuş, neden buraya getirmiş, kuşların var olma amacı çocukları ailelerine kavuşturmak mıydı? Annesinin verdiği cevaplara tatmin olamayan Ahmet, bir yandan tatlısını yiyip, çizgi filme bakarken, diğer yandan nasıl ve niçin var olduğunu düşünüyordu hala. Evet, bu sorunun cevabını bulmalıydı. Çünkü dedesi ona, "Amacını bilmeyen rüzgar, önüne çıkan her şeyi yıkar." demişti. O da amaçsız bir rüzgar gibi sonucuna ulaşmak istemiyordu. Biraz daha sabredecek ve hafta sonu köye gittikleri zaman, bu soruyu dedesine soracaktı. Dedesinin mutlaka mantıklı bir cevabı olmalıydı. Sabırsızlıkla geçirdiği bir haftanın bile sonucunun olduğunu, bu yüzden onu beklemesi gerektiğini biliyordu Ahmet... Ve sonunda beklemesine değmişti, hafta sonu olmuş ve köye gitmişlerdi. Kuzenleri, teyzeleri ve dayıları da oradaydı. Kuzenleri körebe oynarken, Ahmet usulca dedesinin yanına oturdu. Yılların tecrübesini yüzünde taşıyan adam, Ahmet'in tavırlarından yine aklına bir şeylerin takıldığını anlamıştı ve gözlüklerini ağır ağır çıkararak Ahmet'in başını okşadı.

Dedesi: Küçük filozofum benim, nasılsın bakayım?

Ahmet: Dedeciğim, annem beni leyleklerin getirdiğini söyledi! Ama bu cevap bana saçma geldi. Her şeyin bir nedeninin, sonucunun ve amacının olduğunu fark ettim. Peki benim var olmamın nedeni, sonucu ve amacı ne?

Küçük çocukların daima bir arayış içinde olduğunu, eğer bu arayışlarını desteklemezseniz zamanla insanın en büyük yetisi olan düşünme ve sorgulama yetisinin arka planda kalacağını, bu yüzden de çok önemli bir soru olan insanın var olmasının nedenini, sonucunu ve amacını çocuğa onun anlayabileceği bir şekilde anlatmanın, insanın yaşamında çok büyük, kalıcı etkilerinin olduğunu biliyordu dedesi. Hem çevredeki çoğu insan bu soruların cevabını doğru veremedikleri için dünyalık yaşamlarını kazançsız geçirmiyorlar mıydı? Derin bir iç çekti yaşlı adam. Önce oturduğu tahta sandalyeden doğrularak, daha

rahat oturabileceği bir pozisyon aldı.

Dedesi: Annen yoğun olduğu için bu konuyu sana açıklamamış ve sana şaka yapmış evlat. Kuşların biz insanlar gibi akli yoktur ki, seni var olduğun yerden alıp da ailene getirsinler. Zaten senin de bu cevaba tatmin olmayacağını tahmin edebilirdim. Senin de fark ettiğin gibi yaşamımızı sürdürdüğümüz bu dünyada her şeyin bir nedeni, sonucu ve amacı var. Peki Ahmet, sana bir soru sorayım mı?

Ahmet büyük bir heyecanla ve öğrenmenin verdiği mutlulukla dedesinin gözlerine bakıyordu.

Ahmet: Çok merak ettim dedeciğim.

Dedesi: Evet Ahmet, eğer ki her şeyin bir nedeni varsa, bu nedenden doğan sonucu varsa ve her sonuç da bir amaca yönelik olarak sonuçlandırılıyorsa, sence bu nedenleri, sonuçları ve amaçları belirleyen birisinin olması gerekmez mi? Yani, eğer ki seni leylekler getirmiş olsaydı, seni getirme nedenini leyleklere sormaz mıydık? Seni leylekler getirdiği için yani var olma nedenini leylekler veya seni leyleklere veren olduğu için senin sonucunu ve amacını da leylekler veya seni leyleklere veren kişi belirlemiş olmaz mıydı?

Ahmet: Evet, ben bunu hiç düşünmemiştim dede. Yani, eğer ortada bir var olma ve bu var olmanın bir nedeni, sonucu ve amacı varsa demek ki var eden, nedenini belirleyen, bu varlığın sonunu hazırlayan ve var olma amacını koyan biri olmalı. Çünkü bu tek kişi ya da tek sistem olmazsa, var olma nedeni, sonucu ve amacı karışır, sistem bozulurdu.

Dedesi: Afferim be Ahmet, aynen söylediğin gibi bütün bu varlıkların var olmasını sağlayan, bu varlıklara neden, sonuç ve amaç veren bir varlık var. Yarattıkları bütün varlıklarda aynı sanatı ve düzeni gördüğümüz için onun tek olduğunu anlıyoruz. İşte biz bu varlığa Allah diyoruz Ahmet.

Ahmet: Evet, onu daha önce de çok defa duymuştum dede. Haydi onun yanına gidelim, beni var edeni görmek istiyorum dede. Beni neden var ettiğini soracağım ona ve amacımı öğrenerek, sonucumun iyi olması için çalışacağım. Haydi dede, haydi gidelim.

Dedesi: Sabırsızlanma evlat. Elbet onu tanıyacaksın ama öncelikle seninle bazı şeyleri konuşmamız lazım. Sen de biliyorsun ki, insanlar beş duyu organları (dokunma, görme, koklama, duyma, tat alma) ile algılayabildiklerine şahit olabilmektedirler. Yani bu duyuların algılayabildiklerinin dışındaki varlıklara tanık olamıyoruz. Çünkü bizi var eden Allah, bize akıl nimetini verdiği için duyularımızı kısıtlı yaratarak, aklımız ile onu bulmamızı istemiştir.

Ahmet: Nasıl yani, yoksa senin dediğin Allah'da tıpkı leylekler gibi bir şaka mı? Var olan bir şeyi nasıl göremem? Bizi yaratan varlık, neden bizden saklansın ki?

Dedesi: Hayır tabiki de evlat. Şuan yapman gereken tek şey, yaşamın boyunca seni var edeni hikâyeleştirip, bu konuyla ilgili yapılan şakaları unutarak beni dinlemek, bunu beraber başarabilir miyiz?

Ahmet: Tamam dede. Senin de dediğin gibi ön yargıları yıkmak ne kadar zor olsa da, sonucumun iyi olması için amacımı bulup, var olma nedenimi anlamak ve beni var edeni tanıyabilmek için seni dinliyorum.

Dedesi: Peki o zaman anlaştık evlat. Bir marangoz düşün evlat. Marangozun yaptığı bir masa, dolap, sandalye vb olsun. Marangozun yaptığı bu eşyalar marangozla aynı olur mu? Eğer ki marangoz isterse kendisinde var olan özelliklerden yola çıkarak yaptığı eşyalara da bazı şekiller verebilir. İnsanın bedenini dengede durmasını sağlayan bacaklar olduğu için, marangoz kendisinde gördüğü bu özelliği yaptığı eşyalara da uygulayarak onun ayakta durmasını sağlayabilir. Ama marangoz da bir yaratık olduğu için, dolayısıyla kendisinde mutlak bir can olmadığından icat ettiği eşyalara can veremez. Yani evlat, usta ancak kendisinde var olan özellikleri sanatına aktarabilir. Bu aktarma işi de sanatkarın büyüklüğüne ve gücünün sınırına göre değişir. Şimdi bize dönecek olursak, biz canlı mıyız? Çeşitli özelliklerimiz var mı? Evet. Demek ki bu özellikleri bize veren varlık da bu özellikleri barındırmaktadır. Ama milyarlarca insanı, ölmüş ve daha doğacak insanları, diğer canlı cansız varlıkları düşünecek olursak, demek ki bizim ustamızın bu özellikleri sınırsızdır. Yaratıklar, yaratıcının verdiği kadarıyla icat edebilirler. Eğer bir şey yaratılmışsa, bir şeye ihtiyacı olan diğer şeylere de ihtiyaç duyacağından o asla yaratamaz. Sadece yaratıcının verdiği kadarıyla icat edebilir. İşte bu yüzden marangoz anca yaratıcının ona verdiklerine bakarak, icat edeceği eşyalara kendinde bulunanlardan esinlenip bir şeyler yapabilir. Ama marangozu yaratan bu varlık, yaratabildiğine göre hiçbir şeye ihtiyacı yoktur ve yarattıklarına istediği özelliklerden, istediği kadarıyla verir. İşte bizi yaratan yüce Allah, bize de istediği özelliklerinden istediği kadar vermiştir. Yani bize sınırsız bir görme özelliği değil de ihtiyacımızı giderebileceğimiz kadarını vermiştir. Mesela, geçen amcan benim telefonuma bir fotoğraf göndermiş ti ya. Sen o fotoğrafın amcanın telefonundan benim telefonuma nasıl geldiğini gördün mü? İşte biz insanlar iki telefon arasından geçen fotoğrafı bile göremiyoruz. Yani demek istediğim, beş duyumuzla algılayamadığımız varlıklar da vardır! Demek ki bazı varlıkları görmeye ihtiyacımız yoktur.

Ahmet: O zaman Allah'ı da mı görmeye ihtiyacımız yok?

Dedesi: Sabırlı ol evlat. Sohbetimizi sonlandırabilirsek elbet amacına ulaşacaksın. Allah, duyularımızı kısıtlı yaratarak onu ve başka bir çok varlığı görmemizi yasakladı demiştik. Yani Allah, sadece görünümünü bizden uzaklaştırdı, varlığını değil! Eğer açık açık bize görünseydi, ona ulaşmak için sorgulamaz ve hepimiz onun varlığına direk inanırdık. Böylece akıl ve özgür irade nimetlerinin bir kıymeti kalmazdı. Ama Allah, kainata çok açık delillerini koymuştur. Yani akıl nimetini kullanıp da sorgulayan bir insan onu kolaylıkla bulabilmektedir. Tıpkı senin her şeyin bir nedeninin, sonucunun ve amacının olduğunu, bunları da kurgulayan bir varlığın olması gerektiğini bulduğun gibi. İşte Ahmet, seni

var eden yaratıcı Allah'tır.

Ahmet: Peki dedeciğim, anlattıklarına göre Allah, bizde ki var olan özelliklerin ve belki bizde olmayan bir çok özelliğin de mutlak hakimidir. Peki, o zaman bu mutlak güç neden bizim gibi mutlak özelliklere sahip olmayan aciz varlıkları yaratma ihtiyacı duydu ki?

Dedesi: Evlat, bir marangozun eşya icat etme yeteneği varsa ve bu marangoz eşya icat etmek istiyorsa, sen neden eşya icat ediyorsun diye bir soru sorsak sence bu mantıksız olmaz mı? Birincisi biz marangoza karışamayız. Belki de marangoz yaptığı eseri görmekten mutlu oluyordur. Veya içindeki sanatkârlık dürtüsünü açığa çıkarmak istiyordur. Veya kırma özelliğini kullanmak istediğinden bu özelliği kullanmak için bir eşya üretiyordur. Madem marangozun böyle bir yeteneği var, bu yeteneğini neden kullanmasın ki?

Ahmet: Peki masa, sandalye veya dolap var olmak istemiyorsa, sandalye üzerine oturan her insanı taşımak istemiyorsa, neden başka bir varlığın yeteneklerinin açığa çıkması için sandalye üstündeki yükü taşımaya mecbur ediliyor?

Dedesi: Ahmet'im, biz insanlar Allah'tan bağımsız varlıklar değiliz. Yani Allah sırf kendi duygularını tatmin etmek için ondan bağımsız olan farklı yerlerdeki iksirleri çalıp onları kullanarak insanları yaratmıyor. Kainatta ki hiçbir şey Allah'tan bağımsız değildir. Daha doğrusu Allah'tan bağımsız olan başka kainatlar da yoktur. Yaratıklar kendilerinden bağımsız şeyler bulup, onların üzerinde oynayabilirler. Çünkü yaratıcı, birbirinden bağımsız varlıklar yaratabilir. Mesela sen, senden bağımsız bir insanı köle olarak kullanırsan, zalim sıfatına layık olabilirsin. Ama senin içinden çıkarabileceğin, senden bağımsız olmayan bir insanı çalıştırırsan, zalim olmaz sadece kendi parçanı kullanmış olursun. Allah'da kendi özelliklerinin zuhur etmesiyle insanları yaratmıştır. Onlara kendi ruhundan üflemiştir. Düşünsene, sen yolda yatan garip bir dilencisin. Zengin bir adam geliyor yanına ve sana bazı aletler vereceğim, git benim için inşaatımda benim istediğim gibi çalış diyor. Bu çalışma süresince de yemeklerin ve barınma ihtiyacın hatta eğlenmeni sağlayacak aktiviteleri de ben vereceğim diyor. Benim istediğim gibi çalışırsan, inşaatın sonunda sana yaptığın bu evin aynısından on tane vereceğim. Ayrıca sana arabalar, yatlar, dükkanlar da vereceğim. Bu zengin adam belirli bir süreliğine gerçekten de o dilenciye çalıştırıp, sonunda dilenciye verdiği sözü gerçekleştirirse, şimdi bu zengin adam dilenciye kötülük mü etmiş olur? Tabiki de hayır. İşte Allah'da kendi ruhundan üflediği insanı kısa bir dünya sınavının ardından ödüllendireceğini bildiriyor. Sence bu yüce sultan hiç yalan söyler mi Ahmet? Yani, zenginın sözünü dinleyen dilenci inşaatta çalıştığı için ve bu inşaatta çalışacağı alana geldiği için asla şikayetçi olmaz. Sanatkârın oluşturduğu sanat, birden bire istemeden ortaya çıkmaz. Sanatkârın oluşturduğu sanat, daha önceden sanatkârın içinde yaşamaktadır. Ve sanatkâr sadece onu açığa çıkarır. Demek istediğim, sanatkâr ile sanat eseri ayrı şeyler değildir.

Ahmet: Evet, anladım dedeciğim. Peki, insan Allah'ın istediği gibi yaşamazsa ne olur?

Dedesi: Marangozun yaptığı sandalyeyi düşün. Eğer ki sandalyenin akli olsaydı ve bile bile marangozun isteklerine karşılık vermeseydi ne olurdu?

Ahmet: Marangoz masayı kırardı dede.

Dedesi: Evet Ahmet, peki dilenci zengin adamın yemeklerini yiyip, onun evinde barınıp, onun aletlerini kullanıp da ona söz verdiği inşaatta çalışmasaydı ne olurdu?

Ahmet: Zengin adamı kandırdığı için, zenginin vereceği ödülleri alamaz ve zengini kandırdığı için zengin adam onu cezalandırırdı.

Dedesi: İşte Allah'da bütün bu nimetleri vermesine rağmen, insandan istediği sözün karşılığını alamadığı zaman insanı cezalandıracaktır. Allah, dünyadaki bütün nimetleri insanlara vermiş, ayrıca ona akıl ve özgür irade vermiş, karşılığında sadece kısa bir süreliğine bana kulluk edin demiş. Eğer bana kulluk ederseniz, kısa bir dünya yaşamının sonucunda sizi cennet adını verdiğim ödüle kavuşturacağım. Ama bana kulluk etmezseniz, cehennem adını verdiğim ceza sizi bekliyor olacak.

Ahmet: Çok güzel bir sistem bu dede. Hem bana bunca nimeti verecek, kısa bir ibadetin ardından da cennete kavuşturacak, ozaman ben ibadet etmezsem aklımda bir sorun vardır herhalde. İsterse bize nimette vermezdi değil mi dede? Sadece yaratır ve bana ibadet edin derdi, yoksa size ağır cezalar vereceğim derdi. Veya ona ibadet ettiğimiz halde bizi cezalandırabilirdi. Ama anlattığın kadarıyla Allah çok adaletli ve kullarını çok seviyor. Ben de Allah'ı çok seviyorum dede. Peki Allah nasıl bir şekile sahip dede?

Dedesi: Dediğim gibi, akıl sorumluluğunun sınavını verebilmemiz için onu bedensel olarak göremiyoruz. Ama evrene delillerini koymuştur. Onun koyduğu delilleri bularak onun varlığını anlayabiliriz, eğer dünyamızı onun istediği şekilde geçirirsek zaten cennette cemalini de bize göstereceğini söylüyor.

Ahmet: Peki, dede sen onunla ne zaman konuştun? Bunları söylediğini nereden biliyorsun? Ben de onunla konuşmak istiyorum.

Dedesi: Allah, delillerini evrene bırakmakla kalmamış, insanların onu bulabilmesi için yine insanlardan seçtiği peygamberler ve bu peygamberlere gönderdiği vahiyler ile kendi isteklerini belirten kitaplar indirmiştir. Bizim dinimiz olan İslam'ın kitabı Kur'an-ı Kerim'dir.

Ahmet: Yok artık! Evrendeki delillerinin üzerine bir de peygamber ve kitap mı göndermiş! Demek ki kimse cehenneme gitmeyecek değil mi dede? Çünkü bu deliller sayesinde herkes onu görmüş gibi olacak.

Dedesi: Bu sorular konumuzun dışına çıkıyor Ahmet. Cennet, cehennem, peygamber, Kutsal kitap gibi kavramları tam olarak anlamadığını biliyorum ama şuan sadece Allah'ı tanımaya çalışıyoruz. Başka bir zaman da diğer kavramları konuşuruz. Şimdi Allah'ın delillerinden birkaçına bakalım. Kur'an ve peygamberleri anlamak için Kur'an'ı okuyup, peygamberlerin hayatını araştırmamız gerekmektedir. Okumaya geçince Kur'an mucizesiyle karşılaşsın Ahmet. Şimdi kâinatta var olan ve mantıksal çıkarımlarla keşfedebileceğimiz delillere bakalım.

Dedesi: Çevremizde ki ağaçları görüyorsun değil mi Ahmet? Bütün ağaçlar bizim yaşayabilmemiz için oksijen üretiliyorlar ve çeşitli meyveler üreterek yaşamımızın korunmasına destek oluyorlar. Peki, sence bu ağaçların akli mi var da, şu insanlara meyve üretelim de adamcağızlar yaşamlarını sürdürebilsinler diye düşünüyorlar?

Ahmet: Dedeciğim, güldürme beni ya bu dediğin düşünen ağaçlar çizgi filmlerde bile saçma bulunuyor artık.

Dedesi: Ahmet, eğer ki ağaçların akli olsaydı, insanların onlara verdiği zarardan dolayı insanlara küserler ve topraktan suyu kökleriyle almayarak meyve üretmezlerdi. Hem bu ağaçların ürettikleri meyveler tam da bizim damak tadımıza hitap ediyor ve yıl içerisinde hangi vitamine ihtiyacımız varsa tam da o vitamini karşılayan meyveler üretiliyorlar.

Ahmet: Evet dedeciğim, geçen grip olduğum için doktora gitmiştik. Doktor amca, kış mevsimi geldiği için C vitamini almam gerektiğini bu yüzden de bol bol portakal yememi önermişti.

Dedesi: Ahmet, bu ağaçlar bizim korunmamız için kökleri aracılığıyla bir çok doğal afeti de önüyorlar. Yetmiyor, kışın onları yakarak ısınma ihtiyacımızı da gideriyoruz. Ağaçları keserek, marangozlar çeşitli eşyalar üretiliyorlar. Tövbe tövbe, bu ağaçlar bizi bizden daha çok tanıyorlar mış be! Oysa bunların tanımayı sağlayacak bir akılları bile yok Ahmet! Bu akılsız varlıklar bizi nasıl bu kadar iyi biliyorlar Ahmet? Bizim vücudumuza yararlı olabilecek vitaminlerin formüllerini kimden alıp da meyve üretiliyorlar? Doktorlar, bir ilaç üretmek için yıllarca okuyup, araştırma yaparken, bu akılsız ağaçlar bunu nasıl başarabiliyor? Yoksa bizi tanıyan, yaşamımızı devam ettirmemizi sağlayan biri var da, ağaçları bizim için o mu nimet olarak gönderiyor? İnsanların bunca tahribatına rağmen, bunca orman yangınlarına rağmen milyarlarca yıldır dünyadaki ağaçlar nasıl oluyor da yok olmuyor Ahmet? Evet Ahmet, bütün bunları bizim hizmetimize sunan varlık, bizi bizden daha iyi tanıyan Allah'tan başka kim olabilir?

Ahmet: Evet dedeciğim. Şüphesiz ki bunca nimeti bize verebilecek varlığın, bizi tanıması, bizi sevmesi gerekmektedir ki bize bunları verebilsin. Yoksa akılsız olan ağaçlar bunu kendi başlarına başaramazlar.

Dedesi: Düşünsene Ahmet, dünyadaki bazı sebepleri vesile kılarak seni yarattı. Beni ve bütün insanları

yarattı. Vücudumuzda ki organları muhteşem bir ustalıkla vücudumuza dizdi. Her organa ayrı bir görev verdi ve birçok organımız gece-gündüz demeden bizden bağımsız olarak çalışmaktadır. Bize verdiği şu dişlere baksana Ahmet, sadece bir takımız dişimiz olsaydı, eti nasıl parçalayacaktık? Veya daha yumuşak nimetleri nasıl öğütecektik. Veya kuşlar gibi gagamız olsaydı, her besinden nasıl faydalanacaktık Ahmet? Dünyada ki her nimetin sertliğine göre bize diler verdi. Parçalayan ve öğüten ayrı dişler verdi. Bizim ihtiyaçlarımızı çok iyi bilen birinden başka kim bilebilirdi ki, bu yiyeceklerin sertliğini de ona göre bize diş versin? Besinleri daha kolay öğütüp, yutabilmemiz için bize tükürük bezlerini veren kim? Dünyada insanların anlaşılabilmesi için, bizlere ağız, dil ve bir lisan veren kim? Bunlar sadece görünen taraf evlat, vücudumuzun derinliklerine indiğimiz zaman oluşan bu muhteşem sanat ürünü olan proteinlerin sanatkârı kim? Sadece vücudumuzu ele alacak olursak onlarca ciltlik kitap yazılır Allah'ın varlığını kanıtlayan.

Ahmet: Eğer her şey tesadüfen olsaydı dede, dediğin gibi insanların birinin ağız diğerinden daha farklı olurdu. Doğada ki bu sistem ve düzen olmazdı. Doğa bir sanat eseri gibi ölçülü ve nizamlı olmazdı.

Dedesi: Şu yerçekim kanununa da bir bak. Üstelik sadece bizim gezegenimizde var. Eğer tesadüfen olsaydı, neden Mars'ta değil de Dünya'da oldu? Yoksa biri insanların dünyada yaşadığını biliyor muydu? Kimdi bu insanları güneşten gelen zararlı ışıklardan korumak için ozon tabakasını dünyanın çevresine sardırın? Bu tabaka neden Ay'da da yok? Milyarlarca yıldır güneş ve dünyanın arasındaki mesafeyi koruyan kim? Veya Dünya ile içinde bulunan galaksinin dengesini koruyan kim? Veya Ay ile dünyanın arasında ki dengeyi koruyan kim? Tesadüfler sonucunda oluşsaydı, milyarlarca yıldır böyle nizamlı bir şekilde dönmeye devam edebilirler miydi? İnsanların besin ihtiyacını karşılamak için su yaratan, bu suyu güneş aracılığıyla buharlaştırıp, atmosferde asılı kalmasını sağlayan, bu muhteşem sistemi kuran kim? Neden yağmurlar yüksekten düşerken besinlere veya insanlara zarar vermiyorlar? Veya toprak bizi nerden tanıyor da bizim vücudumuza uygun besinlerin üretilmesini sağlıyor? Sana soruyorum Ahmet, bunca şeyler hep tesadüfen olabilir mi?

Ahmet: Hayır dedeciğim, bütün bunlara tesadüfen oluşuyor diyen insan, tamamen aklının egemenliğinde konuşmuyordur. Bunların hepsini sırf insanların yararı için gerçekleştiren biri vardır ki, o da Allah'tır.

Dedesi: Evet Ahmet, Allah'ın delilleri hayatımızın her noktasında vardır. Sen de büyüdükçe ve araştırdıkça daha benim anlatamadığım, anlattıklarımın daha ilginç delillere rastlayacaksın. Allah'ın en büyük delillerinden olan Kur'an'ı okuduğun zaman, onun nasıl bir mucize olduğunu çok daha iyi anlayacaksın. Evet Ahmet, Allah'ı tanıdığına göre şimdi bana sorduğun ilk sorunun cevabını verebilir misin?

Ahmet: Evet dedeciğim, beni hiçbir kuş getirmedi. Beni tesadüfler de var etmedi. Beni Kainatın hakimi olan Allah yarattı. Benim yaratılma sebebim, Allah'a ibadet etmektir. Amacım ise Allah'a ibadet ederek

onun sevgisini kazanmak ve cennet ödülüne layık olabilmektir. İnşallah, sonucum cennette Allah'ın cemalini görmek olacak dedeciğim.